

FITS

2011

Anul XVIII, nr. 5, 31 mai

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APTELAUZATE

Nu mai înțeleg nimic. O zi întreagă de alergat prin magazine și cu ce mă aleg? Cu-n costum din vinilin portocaliu, pe care mi l-a băgat pe gât o doamnă insistentă, zicându-mi să votez bine. Și cu patru bormașini de la promoție, pentru care am fost nevoită să escaladez un grup de zece pensionari ocupați să se calce unii pe alții pe cap.

O actriță nevoiașă din vestul Europei, care a venit să facă shopping în România, după ce a citit pe internet că la noi se fac tot timpul reduceri. De unde a tras concluzia falsă că acestea se aplică unor prețuri normale.

Sub semnul Apocalipsei

Și dacă în prima zi s-a poruncit „să fie lumină”, o realizare de foc, irepetabilă prin grandoarea ei, atunci pământul s-a creat abia în ziua a treia, marele Regizor al universului rămânând după culisele uriașei scene cu mare și uscat, copaci și iarbă. După trei zile de festin teatral sibian, mai bine decât orice lucru vizibil, începe să se contureze esența invizibilă a Regizorului orașului-spectacol. Ca printre degete privind, îi înțeleg dragostea sinceră pentru oameni și lume, pentru viață și frumos, libertate și creație. Îl susțin în sincera îngrijorare pentru comunitate (orice s-ar înțelege prin aceasta), aflată sub semnul Apocalipsei. Cred că are dreptate, pentru că:

1. Avem nevoie de mai mulți „idioti” și mai puțin idiotism

Spectacolul provocator, atât pentru trupa regizorului Eimuntas Nekrosius, cât și pentru spectatorii săi, e o punere în scenă a prozei cu suficient de multă substanță dramatică a lui Dostoievski. O realizare (tetra)logică, fidelă sursei și spectatorului actual, însetat de istorii sincere și „ieșite din comun”. Tănărul Mășkin e o oglindă în care descoperi propria-ți monstruozitate, un contrapunct salvator într-o cacofonie infernală a capitalei rusești, un antidot la putrezirea din interior a celor din jurul său. În fața lui te simți ca un om care, aflându-se pe eșafod, trăiește ultimul (și cel mai adevărat?) moment al vieții sale. La ce se gândește atunci? Ce mai dorește? Ce regretă? E o situație de limită, în care, deja, se vede abisul morții cântărind greutatea

Under the Apocalypse

And if in the first day the great Director of the Universe said “Let there be light” - a momentous realization through its greatness -, He only created the earth in the third day, staying behind the giant scene of sea, land and grass. After three days of the theatrical feast in Sibiu, the invisible essence of the show-city’s Director is beginning to take shape, more than any other visible element. I can understand his genuine love for people and the world, for life and the beautiful, for freedom and creation. I back his true concern regarding the community (whatever this means), placed under the apocalypse. I believe He is right, because:

1. We need more “idiots” and fewer idiosyncrasies

Challenging both for the director Eimuntas Nekrosius’ band and its audience, the performance stages Dostoievski’s very dramatic prose. The (tetra)logy stays true to both its source and the contemporary public, eager for heartfelt, “extraordinary” stories. Young Mășkin is a mirror where one can find their own monstrosity, a saving counterpoint in an infernal cacophony of the Russian capital, an antidote for the inside decay of those around. In front of him one feels like a man who lives, on the scaffold, the last (and most veritable?) moment in his life. Which are his thoughts? Which are his wishes? Which are his regrets? It is a limit situation where one can

vieții anterioare. Cortina cade, aplauzele răsună, actorii se retrag, iar pe scenă, ca un postscriptum teatral, va rămâne o targă medicală, amintindu-ne de marile accidente ale epocii noastre, din care „idiotii” vin să ne salveze.

2. Dacă cumva prin oraș vezi o balenă, nu uita să vezi în ea un „semn”

În timpul discuției de după spectacol-lectură al piesei *The Sign of the Whale* de Jimmy McAleavey, „spectatorul de aur” concluzionează: omul a vrut să salveze balena. Cred că, de fapt, a fost exact invers: balena a venit să salveze oamenii. Traducerea titlului piesei, *Balena din Belfast*, nu îmi pare a fi foarte adecvată, deoarece nu pune accent pe ceva extrem de important pentru înțelegerea textului: balena e un semn extrauman, venit să-i demonstreze omului cât e de om sau, mă rog, câtă materie umană a mai rămas în el. În plus, după părerea mea, s-a greșit tăindu-se enumerarea (chiar și obositoare pentru public) a străzilor orașului Belfast. Aceasta e menită să sugereze spectatorului labirintul prin care se plimbă personajul Dermý și din care, cu o râvnire bestială, el vrea să scape. Belfast e un oraș-labirint în care se ascunde Minotaurul (IRA?) – cel care poate să te prindă pe neașteptate prin colțurile străzilor minate, lovindu-te în față cu bucăți de metal explodat. Balena „a venit” să demonstreze că Marea eliberatoare există. Simțită, căutată și găsită de un orb (lucid), balena apare ca o jertfă a universului înainte de colaps, un ambasador al naturii într-o urbie ucigătoare. Piesa propune o

already foresee the abyss of death weighing life. The curtain falls, applause echo, actors leave. Like a theatrical postscriptum, a stretcher remains on stage intimating the great accidents of our age from which “idiots” come to save us.

2. If you happen to see a whale on the city streets, don’t forget to take it as a “sign”.

During the discussion after the reading-show of Jimmy McAleavey’s play *The Sign of the Whale*, the “golden spectator” concludes: the man wanted to save the whale. I think that, in fact, it was totally the opposite: the whale came to save people. The translation of the play’s title *Balena din Belfast* seems not quite adequate for me, as it doesn’t emphasize something extremely important for the proper understanding of the text: the whale is an extra human sign, that came to show the man how human he is or how much human substance remained in him. Moreover, in my opinion, the cut of the enumeration of Belfast’s streets (even if it was boring for the public) was a mistake. The enumeration is made to suggest the spectator the idea of the labyrinth trough which Dermý walks and out of which he terribly wishes to get out. Belfast is the labyrinth city in which the Minotaur hides- the one who can unexpectedly catch you at the corner of the mined streets, hitting your face with exploded metal pieces. The whale “came” to prove that the liberating Sea exists. Felt, sought for and found by a

situație apocaliptică, în care oamenii înghițiți de boală și absurd așteaptă salvare, în care cred, dar care nu a fost recunoscută de ei.

3. Muzica lui Shaun Davey seamănă (suspicios de) mult cu cântecele îngerilor

Adevărat (și foarte subiectiv) vorbind, muzica semnată de Shaun Davey este cea pe care Iisus ar alege-o pentru a acompania Înălțarea Sa în cer. Compoziții grandioase, susținute de acustica impresionantă a Bisericii Parohiale Romano-Catolice Sfânta Treime, concurează ușor cu celebrele „carmine” de Carl Orff. Încă o dată mi se confirmă o idee: muzica (sensibilitatea muzicală) va salva universul, care va continua să existe atâta vreme cât cineva va mai cânta, tot atât de îndrăgostit de viață și frumos. O intepretare impecabilă și irepetabilă a cântecelor ce purifică conștiința orbită, te distanțează de lucruri mărunte și nesemnificative, impun revalorificarea prezenței tale în Univers. Muzica și vocile sunt cele care îți dau încredere în propria-ți capacitate de a fi bun, de a fi salvator al propriei existențe și de a păși peste moarte, de a descoperi Divinul înlăuntrul tău, cel care ascultă uimit și plânge sincer împreună cu tine.

Ivan Pilchin,
Bursier ICR în cadrul
programului de traducători
în formare, MDA

(lucid) blind man, the whale comes out as a sacrifice of the universe before the collapse, as the nature’s ambassador in a deadly bane. The play brings in an apocalyptic situation, in which people, devastated by illness and absurdity, are awaiting salvation in which they believe, but don’t recognize.

3. Shaun Davey’s music resembles (curiously) much to angels’ songs.

Frankly and (very) subjectively speaking, Shaun Davey’s music is the one Jesus would choose to accompany His Ascension to heaven. The grandiose compositions, amplified by the impressing acoustic of the Roman Catholic Church Holy Trinity, can easily compete with the famous “carmines” by Carl Orff. Again, an idea is confirmed to me: music (the musical sensibility) will save the world, which will continue to exist as long as someone sings, being so in love with life and beauty. The divine and exclusive performance of the compositions purifies the blinded conscience, removes the small and unimportant things and imposes the reevaluation of your presence in the Universe. The music and the voices are those that give you trust in your ability of being kind, savior of your own existence and pass beyond death, to discover your inner Divine, the one who listens carefully and sincerely cries with you.

Translated by
Camelia Oană and Cristina Stratan

UN FAUST NEMURITOR

Mulți dintre iubitorii de artă, atunci când aud sau pronunță cuvântul „Sibiu”, îl asociază pe loc cu spectacolul *Faust*, care îl are pe Silviu Purcărete drept regizor. Din distribuție fac parte Ilie Gheorghe în rolul lui Faust și Ofeția Popii în rolul lui Mefisto, alături de peste 100 de actori și muzicieni.

Faust este într-adevăr un eveniment pe care nici un om care ajunge în Sibiu nu are voie să îl rateze! Acest megaspectacol, deși are câțiva ani vechime, este mereu căutat de publicul de teatru (simpli turiști sau cetățeni ai orașului).

Dintr-un mit al Renașterii, Silviu Purcărete creează un spectacol în care binele și răul, realul și irealul, teatralul și toate formele spectacolarului se îmbină în dimensiuni uriașe, surprinzând și provocând ochiul spectatorului. Faust, un bătrân decepționat de realizările sale, de tot timpul pierdut pentru căutările sale, aflat în pragul senilității, tânjește cu disperare după o existență mai pătimașă, mai plină de evenimente demult pierdute și netrăite... Acesta, o marionetă a lui Mefisto, ajunge să aibă senzația că este mai viu ca niciodată, când, de fapt, acea libertate pe care el crede că o trăiește, reprezintă încătușarea sufletului său. Toată bucuria, împlinirea poftelor, revelația noului, frumosului și magicului, nu sunt decât mâna spiritului demonic. Nimic din ce trăiește Faust nu e real, deși totul pare foarte veridic.

Mefisto este un regizor, un manipulator care jonglează cu omul (Faust) și îl face să acționeze

după bunul său plac. Acesta poartă mai multe măști, reușește să falsifice orice, este pretudindenii și știe tot ce se întâmplă. Mefisto este precum un magician care poate îndelipni orice dorință și, în același timp, poate fi comparat cu un creator de spectacole, prin simplele sale trucuri și felul său de a cuceri prin vorbe atât de plăcute la auz.

Impresionantă pentru spectatori este chemarea în tărâmul infernului. Aceștia sunt invitați să se ridice de pe scaune, să coboare scările și să intre într-o nouă lume. În ținutul walpurgic, unde muzica rock și cea de operă invadează întregul spațiu și amplifică orgiile la care ochii publicului sunt forțați să ia parte: acrobații, torțe, nuduri, țipete, sexualitate, mult foc, diavoli și animale sacrificate – prin această provocare din partea regizorului pentru spectator, cel din urmă trăiește mult mai intens emoția poveștii și acțiunea piesei, având șansa să se aplece, pentru câteva minute, în mijlocul unui univers malefic, amenințător, înspăimântător. Acestea sunt doar câteva cuvinte despre faimosul *Faust* al lui Silviu Purcărete, un spectacol în care fiecare moment trebuie absorbit și scanat în memoria vizuală, iar toate aceste fotografii puse laolaltă, alături de o întreagă echipă de artiști, realizează un „album” de succes în lumea spectacolelor de teatru.

Cristina Reștea

PARTENERI
INSTITUȚIONALI

Pisica albastră

© Sebastian Marcovici

Este atât de frumos când, uneori, intrând în sala de spectacole, reușim să ne abandonăm pe noi înșine și încercăm să ne transpunem întru totul în realitatea imaginată pe care reprezentația ne-o

oferă. Din păcate, aceste momente de nirvana artistică sunt atât de rare încât uităm uneori de ce mergem la teatru.

Festivalul începuse deja de trei zile și lumea s-a obișnuit atât de repede cu noul furnicar în care s-a transformat Sibiu, încât pare că aceasta este, de fapt, ordinea firească a lucrurilor și că oamenii sunt mai fericiți când sunt înconjurați, insistent, de artă. Deja văzusem multe spectacole și o parte din curiozitatea aceea însetată de la început pierise, așadar sala de spectacole a Teatrului Gong, care găzduia, de data aceasta, o reprezentație locală, Pisica albastră, a fost ca un loc de refugiu în care am regăsit figurile teatrului sibiric care îmi sunt atât de dragi. Nici nu bănuiam ce mă aștepta, o dată cu începerea spectacolului.

O siluetă mignonă, însă extrem de plină de viață, a izbucnit cu o ludicitate molipsitoare, dând naștere unui regal de muzică și culoare. Înainte să îmi dau seama, m-am surprins bătând ritmul, ușor, cu piciorul, sau chiar fredonând, alături de artista Gabriela Neagu, câteva din cântecele îndrăgite ale lui Dalida, Jacques Brel, Elvis Presley, Yves Montant și mulți alții. Pretextul l-a constituit o superbă poveste a unei fetei crescute la circ și care a trăit întreaga ei copilărie sub semnul temerilor, dar și a dorinței de libertate. Ceea ce vrea, însă, să evidențieze textul scris de actorul și poetul Emil Cătălin Neghină, *Noptile gri ale pisicii albastre*, este, de fapt, drama artistului care, deși

construiește toată viața vise pentru cei din jurul său, la un moment dat, tot se regăsește singur și părăsit de ceea ce însemna aventură, adrenalina, foc. Poate că ceea ce îi mai rămâne sunt visele, însă, să fim serioși: cine poate prinde în mâini un vis și cine îl poate atinge simțindu-i chintesența sa materială sau spirituală? Suntem ceea ce avem curajul să fim. Acesta este gândul cu care am pășit dincolo de ușile sălii de spectacole, însă am lăsat în urmă nu doar o fetiță care s-a hrănit toată viața ei cu himere și culori, ci și o femeie care, la un moment dat, și-a luat inima în dinți și a zburat, alegând să își ridice standardele propriului eu. Nu îmi pot imagina o interpretă mai potrivită pentru acest rol și nu îmi doresc să găsesc un alt final la această poveste. Tot ceea ce pot să spun este că elementele visului s-au îmbinat perfect, astfel încât, duminică, la teatrul Gong, s-a produs acea rară nirvană artistică prin care noi, toți spectatorii, deveniserăm o singură ființă, care vibra împreună cu ritmurile superbelor cântecuri și care își dorea același lucru: curaj pentru a alege să ne depășim barierele. Spectacolul *Pisica albastră* a devenit, astfel, mai mult decât o realitate în care doream cu toții să ne refugiem, a devenit o lecție de viață.

Doriana Tăut

Teatrul de la Miezul Noptii – Magia celor două femei

Deși promovat ca un spectacol plin de erotism și senzualitate, socot că *Eu sunt două femei*, prezentat în Atrium Cafe în cadrul noii secțiuni a festivalului (*Teatrul de la Miezul Noptii*), reușește să vorbească, în primul rând, despre feminitate, prezentându-i, în prima instanță, avantajele și dezavantajele, chiar și în contextul prostituției.

Dintru-nceput, costumele Antoniei Giurgiu ne spun exact despre ce va fi vorba. Cătălina Sima și Cendana Trifan. Două femei sau... femeia dinăuntrul femeii. „Una dorește să aibă toată bucuria, pasiunea, aventurile pe care ni le poate da viața. Cealaltă vrea să fie sclava rutinei, a vieții de familie. Sunt o femeie de casă și o prostituată,

ambele trăind în același corp și luptând una împotriva celeilalte.”

După o scurtă inițiere (savuroasă), spectacolul vorbește despre valențele sacre ale prostituției. Cu extrase din texte sacre creștine și egiptene, se trece la înțelesul cotidian al celei mai vechi meserii. Intrigant este faptul că, deși atât de diferite, cele două femei construiesc una pe fundamentale celeilalte, nu există momente de negare, de revoltă. Drama se consumă, de fapt, în tăcere, ambele înțelegând, încă de dinainte, cum stau lucrurile. Foarte bine delimitate din punctual de vedere regizoral, momente apar bine legate unele de altele, monologuri celor două personaje pendulând între

a tensiunea și a detensiunii lucrurilor. Caracterul universal al celor două personaje – luate împreună sau separat – dă o cu atât mai mare forță și credibilitate spectacolului. Aceeași femeie vorbește fără rețineri, pe de o parte despre sexualitate, pe de alta testul de sarcină. Contrariile funcționează foarte bine, cu atât mai bine cu cât nu vorbim despre un spectacol de sală, ci despre ceea ce numim teatrul de cafea.

Eu sunt două femei întru-chipează, poate, tipul de spectacol față de care nu empatizezi doar în imposibilitatea de a depăși cele câteva episoade erotice care, oricum, vin în completarea celorlalte. Iar asta, pentru că avem de a face cu o avalanșă de contraste, care fac spectacolul să fie într-adevăr unul foarte onest și teatral. O oglindă pentru personaje și nu numai. Neîmpiedicate fiind de cel de-al patrulea perete, avem un spectacol interactiv, publicul fiind pus în situația de a reacționa, ba chiar de a răspunde întrebărilor sau provocărilor lansate de femei. Puternice și fermecătoare chiar și separat, împreună apar ca imposibil de refuzat. Slăbiciunile se anulează unele pe celelalte, de aici rezultând ușurința de a răspunde situațiilor. Probabil că luate separat, cele două femei pot fi ușor reperate, însă aduse pe o scenă, rezultatul este unul de-a dreptul surprinzător și exploziv.

Cristian Opreș

© Dragoș Spîțeru

» spectacole lectură

SORĂ-SA

de Lot Vekemans

„Spune-mi despre cine vorbești, ca să îți spun cine ești”

© Dragoș Spîțeru

Încercările „hermeneutice” (Cătălin Ștefănescu) din cadrul întâlnirilor zilnice de la librăria Humanitas au vizat duminică, 29 mai, un text contemporan olandez, semnat Lot Vekemans.

Soră-sa este o rescriere dramatică a biografiei unui personaj neglijat de dramaturgia europeană. Ismena revine la viață, după 3000 de ani, pentru a se asigura că povestea ei este, în sfârșit, spusă. „Revine la viață” este poate prea mult spus, textul dezvăluindu-ne, încă de la început, condiția de congelare a personajului între viață și moarte: „Nici un viitor, nici un trecut, sunt congelată”, „moartea mea nu e decât o întregă repetiție”.

Așa cum a remarcat și regizorul Radu Nica, „textul nu e doar un mod de autocompătămire” ci, mai degrabă, „un parcurs de câștigare a demnității umane” (nu doar feminine). Privită astfel, ca un parcurs inițiat necesar al unui personaj care s-a pierdut printre peripețiile și poveștile celorlalți membri ai familiei regale, piesa își găsește pilonii de rezistență în necesitatea acestui personaj de sorginte mitologică de a-și clarifica și fixa existența. Este o încercare reușită de rescriere a unui personaj istoric într-un limbaj contemporan, lipsit de emfaza dialogurilor antice, dar debordând de trimiteri și referințe culturale moderne (în sensul de univers contemporan, actualitate).

O interpretare actoricească curată și bine ritmată ne-a oferit actrița Veronica Arizancu, îndrumată,

în demersul ei, de regizorul Radu Alexandru Nica, care a optat pentru citirea albă a textului, fără efecte sonore și alte artificii. Un spectacol lectură reușit, în care spectacolul nu a anihilat resursele intrinsece ale textului. Autoarea a fost și ea prezentă la această lectură și, deși nu a înțeles limba, a putut urmări procesul de construire a relației dintre actriță și spectatorii, care a culminat cu momentul în care textul a prins viață, devenind generator de motivație actoricească și reacție a spectatorului. O observație personală a autoarei, care dovedește un fin spirit observațional și o înțelegere instinctivă a funcționării structurilor umane.

Mircea Tomuș, invitat să intervină la discuțiile în jurul piesei, a amintit un concept universal de funcționare a lumii: „extremele se aseamănă / contrariile se atrag”, fixând asemănări între cultura și istoria României și cea a Olandei. Atracția autoarei pentru această figură insignifiantă, devenită chiar „o statuie ridicată obișnuinței” (Ion Parhon) este numai unul din exemplele care dovedesc nevoia lumii moderne de a se reinventa, de a-și cunoaște și asuma istoria unei civilizații și de a-și explica existența sau nonexistența prin prisma rescrierii unor mituri fondatoare. „Este și asta o artă, să te bucuri de lucrurile mărunte” (Soră-sa, de Lot Vekemans)

Alexandra Păzgu

Conferință de presă

Valoarea spiritului cultural și antropologia în teatru

Duminică dimineața, la Centrul Cultural Habitu, doi interlocutori, doi oameni importanți din lumea teatrului, două personalități cu experiențe covârșitoare, ne-au vorbit despre teatru.

Compania de teatru Naïf Théâtre a luat ființă în anii 70, iar actorii sunt de mult timp în acest ansamblu. Teatrul schimbă lumea de astăzi, schimbă gândirea. Suntem diferiți, fiecare simțim în felul nostru propriu, ceea ce este minunat pentru unul, nu este pentru toți. Teatrul reunește politica, iubirea, transmite energie, ne permite să unim dansul, filozofia, poezia. *Visul unei nopți de vară* este o demonstrație că teatrul poate fi făcut azi și mâine. Shakespeare este dificil, este universal. Prin textele lui se transpun și se prevăd fraternitatea, pozitivismul, negativismul, diversitatea lumii.

Ascanio Celestini spune despre elementele pe care se bazează în one-man-show-urile sale că sunt construite pe oralitate fondată pe imagini. Textul pe care îl redă nu e compus din cuvinte memorate, ci din imagini pe care le are stocate prin cunoașterea

antropologică a subiectului. Fiecare spectacol are la bază lungi interviuri, scopul fiind exprimarea cât mai apropiată a trăirilor, a emoțiilor. În *Războiul unui nebun*, Celestini este implicat emoțional, pentru că spune povestea tatălui său, vocea fiind înregistrată cu puțin timp înainte ca acesta să moară. În momentul în care vorbim, vorbim despre ceva actual, însă este mai bun trecutul decât prezentul. În ultimii ani, spectatorii vorbesc despre prezent cu stiloul în mână și cu pistolul în cealaltă, dar trebuie să scrie cu aceeași forță cu care trage. Celestini nu consideră limba o barieră, el o vede ca pe un zid care, dacă este dărâmat, lasă loc imaginilor; când doi oameni vorbesc limbi diferite înseamnă că încep cu adevărat să comunice, să se înțeleagă reciproc, iar interesul și atenția sunt mult mai sporite. Interviurile care stau la baza unui spectacol le consideră un ritual, pentru că, prin intermediul microfoanelor și a camerelor de luat vederi, interlocutorul începe să vorbească foarte rar și astfel „ne dăm timp”, altminteri suntem

într-o fugă continuă. Cu toții suntem actori, doar că Shakespeare este complex, greu de pătruns, iar oamenii cărora Celestini le ascultă povestea, fac greșeli, au preocupări normale. Este mult mai simplu să construiești o bicicletă (oamenii simpli) decât o navă spațială (geniile).

Lansarea volumului *Teatrul românesc după 1989. Relațiile sale cu teatrul de expresie germană* de Alina Mazilu, a avut loc în 29.05.2011. Energia și tenacitatea cu care s-a scris această carte merită toată stima, apariția ei fiind una de maximă importanță, deoarece teatrul românesc este foarte puțin văzut dincolo de granițe, datorită faptului că nu avem o coerență în ceea ce privește evoluția teatrală. Este o carte fundamentală, generoasă, o colaborare a trei țări: Austria, Germania și România la care au participat un total de 23 de autori, critici de teatru, profesori, teatrologi, traducători. Volumul s-a născut dintr-o necesitate: se scrie rar despre cultura românească, iar teatrul românesc are foarte multe de oferit.

Dumitru Chioaru și Mircea Stănescu au lansat cel de-al treilea număr al revistei *Euphorion*, care are tema Teatrul: text și context. Publicația se naște ca o obligație morală spre teatru, are secțiuni de eseuri la care răspund critici importanți ai teatrului, scriitorii pe care îi preocupă arta, tinerile speranțe. Rubricile sunt de poezie, texte franceze, proză, text inedit de dramaturgie, traduceri. În fiecare an, numărul din *Euphorion* care se lansează în FITS trebuie să cuprindă, pe lângă structura artistică și partea literară, o prezență artistică din lumea fotografiei. Astfel, sibienii sunt răspândiți peste tot, fiecare având problemele lui, cu sacoașa de cumpărături, cu un traseu clar, dar sunt uniți prin poezie și teatru.

Carmen Stroia

Măști, multe măști - Omagiu lui Chagall

Marc Chagall, francez de origine rusă, este unul dintre cei mai importanți artiști ai secolului XX. Pictură, ilustrații, ceramică, sunt doar câteva din zonele artistice în care a activat. Înainte de primul război mondial, călătorește între St. Petersburg, Paris și Berlin, unde își creează propria mixtură artistică. Parcurgând cubismul, simbolismul, fauvismul, iar în cele din urmă, suprarealismul, este recunoscut ca una din figurile cele mai reprezentative ale avangardei.

Formele fantastice, bizare, caricaturale, de fapt, personaje ale lucrărilor lui Chagall, împânzesc spectacolul lui Adolf Weltschek, grotescul (aspect al comicului ce izvorăște din contrastul dintre reprezentarea obiectivă a unui personaj și spiritul parodic și, deopotrivă, satiric) dând tonul întregii reprezentații. Insistența pentru grotesc, deși fascinantă la început, face spectacolul să fie unul liniar. Sugestive, scenele lungi reușesc a arăta mai degrabă lipsa unei structuri propriu-zise, decât a introduce atmosfera supranaturalului.

Spectacolul polonezilor, ticsit de măști ale grotescului și de tot felul de acrobații repetate, nu abordează, într-un mod foarte clar, alte planuri, exceptându-l pe cel menit să prezinte figurile operelor artistului francez, care, deși iau valențe sacre, nu redau decât o cameră mică de muzeu, unde toate personajele fac tumbă, se rotesc, se bucură de o ultimă fărâmă de viață. Puțin diversificate, surprinzătoare, oferă nu interactivitate, ci, din contră, pasivitate, care se resimte pe parcursul spectacolului.

Decorul simplu, măștile, susțin valențele sacralului, însă, neavând în fundament solid, ajung să fie banale. Deși un spectacol la nivel vizual, cu o coregrafie bine realizată, în conformitate cu tema grotescului, personajele nu incită și nu surprind cu acțiunile lor. Ele iau viață și se sting la fel de repede. Cele câteva sclipiri: tablourile proiectate, deplasarea ușoară a elementelor de decor, susțin

tumbele ale actorilor, când suspendați, când nu. Atât acțiunile personajelor, cât și acțiunile din spectacol nu își găsesc o finalitate, totul desfășurându-se la nivelul unei expoziții ușor anoste. Într-adevăr, un omagiu adus universului lui Chagall, însă puțin raportat la scenă și la spațiul propus. Deși în ipostaza unor caricaturi care ar

trebui, să bucore sau să îngrozească, apar de multe ori statice, în ciuda tuturor sforțurilor de care sunt purtați. Desigur, în condițiile enumerate deja, spectacolul prezentat în sala Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu face parte din categoria spectacolelor non-verbale.

Cristian Oprîș

Despre dragoste și alți demoni

Teatrul de păpuși și măștile sunt considerate, de marea majoritate a publicului românesc, drept apanaje ale copiilor, asta în timp ce, prin vestul Europei, festivaluri întregi sunt consacrate acestui gen de spectacole, unele producții având și limită de vârstă. Prin montarea spectacolului *Omagiu lui Chagall*, al teatrului polonez Groteska Puppet Mask and Actor, în sala naționalului sibian, curiozitatea i-a determinat pe cei care nu erau familiarizați cu acest așa-zis stil de joc pueril să încerce o experiență nouă.

Personajele spectacolului sunt atât oameni mascați, cât și marionete. Firul acțiunii urmărește eterna poveste de dragoste dintre un băiat și o fată și dorința părinților ei de a o împiedica să își vadă iubitul. Plasată într-un sat, idila tinerilor nu poate fi trecută cu vederea de către săteni, aceasta fiind și temerea părinților fetei. Până aici, povestea nu are nimic impresionant, doar un aer ușor bucolic, amintind de nenumăratele poeme dedicate iubirii, care trebuie să înfrunte toate necazurile, pentru a

dăinui și a se împlini. Dacă, însă, unei pastorale îi sunt alăturate tablourile lui Chagall și dacă eroii poveștii sunt reprezentați de ființele umane și ireale imaginat de pictor în pânzele sale, atunci tot ce îți mai rămâne de făcut este să-ți amintești, din istoria artei, perioada avangardistă rusă și să te bucuri de o expoziție pe viu. Ființe fantastice, hibride și desprinse parcă din cele mai întunecate coșmaruri se împletesc cu proiecții de buchete și tufe de flori, predominant albastre, într-un spectacol fără replici, doar cu muzică. Și cine are nevoie de cuvinte, când o imagine spune mai mult decât un dialog elaborat, și cum poți descrie în cuvinte sentimente al căror organ de percepție nu este material și a căror manifestare nu reprezintă o acțiune definibilă printr-un verb? Dragostea este unul dintre aceste sentimente, ea este cea care îi salvează pe cei doi îndrăgostiți de pedeapsa căzută peste sat în momentul în care un țaran, speriat de una dintre creaturile monstruoase care zburau pe cer, o împușcă, atrăgând asupra

comunității blestemul fatal. Satul este ars, iar cei doi sunt liberi să plece în lume, scăpând de singurul impediment din calea fericirii lor – *ceilalți*. Făcând o digresiune de la firul logic al montării, trebuie amintit începutul spectacolului, anume scena nunții, concepută într-un mod specific filmelor lui Emir Kusturica, când soția îi oferă proapătului soț un măr, reiterând mitul biblic al începutului, al lui Adam și Eva, simbol al lumii noi, care se va naște din cei doi. Mărul mai apare o dată, de-a lungul acțiunii, sub forma unui pom, ale cărui rădăcini sunt înfipte în mormintele sătenilor, consolându-i pe îndrăgostiți și anunțându-i că un nou început urmează fiecărui sfârșit, iar soarele se va ivi, chiar și dintre cei mai întunecați nori. Titlul aparține unui roman al scriitorului columbian Gabriel García Márquez, cu o acțiune care prezintă tot o poveste de dragoste interzisă de societate.

Ștefania Dogariu

Oamenii fac diferența

FARMEXIM

ROMGAZ

Hotel "Lacul Urșu"
Strada nr. 18, jud. Mureș, cod. 54500
Telefon: 0261 577345 Fax: 0261 577346
E-mail: rezervari@laculurșu.ro
www.laculurșu.ro

Lacul Urșu

lenovo

Succesul businessului tau incepe cu
ThinkPad Edge e220s

Performanta de elita pentru profesioniști de elita

Descopera un laptop premium, ultraportabil, de 12.5 inch, perfect pentru indeplinirea obiectivelor tale de business si personale.

Performanta unica
Viteza de bootare cu 57% mai rapida.
5 secunde shutdown.

ThinkPad Edge

» de pe teren

Voluntarii de la Sibiu. Poveștile lor, reportofonul nostru

La bunul mers al festivalului contribuie zilnic 200 de voluntari. I-ați remarcat, sînt oamenii în tricouri negre, serioși, care însoțesc artiștii. În general, exact persoanele cu care ziaristiții trebuie să se împrietenească atunci cînd merg la un festival. Ei știu birfele, amănuntele importante și, în general, poveștile pe care nu le știu jurnaliștii normali, fiind prea ocupați să bea pentru a compensa efortul de a pune trei întrebări oficialităților.

● Marius Smărăndoiu e unul dintre cei 33 de voluntari SMURD. E doar a patra zi de festival și ei au intervenit deja în vreo 30 de cazuri. Oricum, toți voluntarii festivalului au fost instruiți să acorde primul ajutor. La ora închiderii ediției, Marius direcționa către un medic oftalmolog un artist japonez care și-a uitat ochelarii acasă. „Zilele trecute ne-am ocupat de unul dintre artiștii din trupa Bash Theatre, care fusese mușcat pe drum de către un ciobănesc. Avea deja o plagă. A fost vaccinat, iar acum se află în programul antirabic“, ne-a spus el. Vă dați seama

FITS din 2007, alături de prietena lui. De trei ani găzduiesc voluntari japonezi. La festival au avut grijă de lituanienii de la Nekrosius Theatre Company. „A fost o echipă foarte mișto, cu care am discutat mult despre experiența lor. Ne-au povestit despre locurile neconvenționale în care au jucat pînă acum. Mi s-a părut interesantă povestea despre un lac, pe care ziua acostau bărcuțele, iar seara era acoperit cu niște panouri uriașe, pe o porțiune vastă. Practic se juca teatru pe lac.“ Ciprian ține să puncteze faptul că lituanienii au fost foarte profi și, în ciuda așteptărilor

ce greu a fost pentru el, ca mim, să convingă oamenii că e chiar mușcat de un ciine și nu e așa, un moment special cu sînge, din spectacol?

● Elena Găină se ocupă de celula de criză. Are 17 ani, este liceană și încă nu s-a hotărît ce facultate să urmeze. E primul an în care face voluntariat la FITS. Am fost avertizați că este o tipă cu o personalitate puternică. O întrebăm în ce constă, mai precis, jobul ei. „Celula de criză este cel mai important departament în opinia mea. Trebuie să stăm în curtea teatrului și să așteptăm să vină cineva, să ne spună «Criză!». Dacă spune cineva lucrul ăsta, înseamnă să îl ajuți cum poți mai bine. De exemplu, am fost trimiși să cazăm pe cineva care nu știa unde este locul respectiv, un stick trebuie dus dintr-o parte în alta a orașului.“ Noi, unii, nu ne-am face mari probleme în ceea ce privește utilitatea reală a acestui departament. E posibil să vină oricînd cineva de la guvern, urînd pe holerile Celulei de criză “Criză, criză!”. Moment în care Elena Găină va fi nevoită să intre în acțiune.

● Ciprian Drăghici are 32 de ani și este voluntar

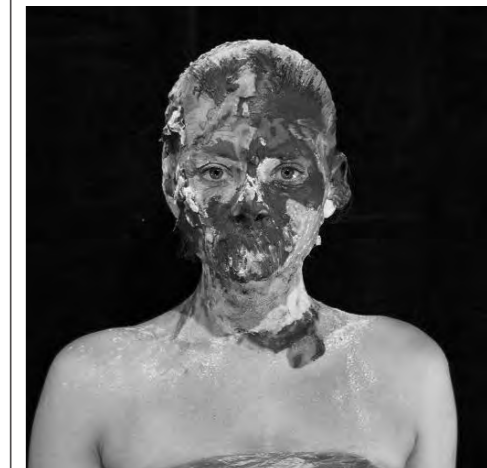
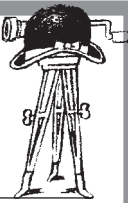
noastre, nu are povești de pahar cu ei. „Au venit, au montat, au repetat, au jucat, au împachetat și au plecat. Nu au avut timp de pierdut.“ Păcat. Cel mai frumos lucru pe care îl poți face în Sibiu e să pierzi timpul.

● Anda Suciu, voluntara care a avut grijă de polonezii de la Teatrul Dramatic “Jerzy Szaniawski” din Walbrzych ne-a zis că a ajuns să fie mai mult decît voluntăriță. A fost bucătăreasă, mecanic, mămică și multe altele după ce a trebuit să petreacă o noapte întregă cu trupa, meșterind și improvînzînd niște inginerii pentru spectacol. Aparent, nu sîntem la standardele europene (sau, mai exact, la cele poloneze) cu detaliile electrice. De la clanțe la prize, lucrurile parcă nu se potrivesc și e nevoie de o noapte întreagă de șurubărit. Lasă, să zică mersi că avem electricitate așa cum e și n-au fost nevoiți să vină cu baterii de acasă. Deși, dacă stăm bine să ne gîndim, teatru de calitate s-ar putea face face și la luminare. Ceașescu era convins că e doar o chestie de voință.

Maica Reportereza

» concurs

recunoașteți
personajul

“Am vrut să mă fac polițistă”

■ Bine v-am regăsit, dragi prieteni ai misterelor mici și vioaie ca o blondă minionă și talentată, cum este, de exemplu, duduia din fotografia alăturată. Stați liniștiți, nu-i vorba despre Gina Pistol după o nouă intervenție, din dragoste, cu acid hialuronic în buze. Din contră, avem de-a face cu o tipă cît se poate de naturală (în ciuda machiajului nițel strident pe care-l etalează mai sus), căreia îi place să își investească leafa în alte substanțe toxice, cum ar fi benzina: „Îmi place să mă plimb cu mașina noaptea, mă liniștește.“ Ciudat, și pe noi la fel. Poate o să ne plimbăm împreună, prin Sibiu. Am văzut că avem multe de discutat.

■ Despre personajul de azi vă mai spunem cîteva chestii după care, gata, ne cărăm la spectacol. A terminat un liceu cu profil real, a făcut un an de Politehnică și a picat examenul la IATC. “Am renunțat la jurnalism pentru arhitectură. Pe urmă am vrut să fiu designer vestimentar, pentru că eram eu fascinată de modă. Am vrut să dau la Economie. Am vrut să mă fac polițistă. Mai-că-mea ar fi vrut să mă fac doctor psiholog”. V-ați prins, e o fată complexă și, probabil, complicată. Exact ca economia țării. Răspundeți corect (ca la examen, încercînd litera potrivită) și puteți cîștiga un almanah made by Academia Cațavencu. Scrie mai jos unde ne găsiți, așa că, ce s-o mai lungim, ne vedem la teatru.

Variante de răspuns:

- A. Elena Udrea
- B. Kylie Minogue
- C. Ofelia Popii
- D. Crina Semciuc

Unde ne găsiți?

La standul de carte din holul Teatrului Național Radu Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la atenție:
primul sosit e primul servit!

APLAUZE
8-9

LIA BUGNAR

S-a făcut actriță fiindcă, pe lumea asta, cel mai tare îi place să joace. Apoi, dramaturg și regizor, "ca să se joace frumos cu prietenii". Dacă nu știți ce înseamnă exact așa ceva și sînteți în Sibiu, s-a rezolvat: unul dintre spectacolele ei, Felii, e programat chiar azi în festival. De restul, Lia Bugnar se joacă și cu actorii de film: la noi au ieșit deja două lungmetraje scrise de ea. (Ba i-au cumpărat și italienii două scenarii). Fire eminamente ludică, Lia s-a jucat și cu Cățavencu, răspunzându-ne la niște întrebări.

Reporter: Bună! Ce faci?

Lia Bugnar: Trăiesc și încerc să-mi dau seama care-i ideea acestei întâmplări.

Rep.: Cașcaval, pepene, cozonac, bacon, teatru. Care sînt felile de viață care contează cel mai mult pentru tine? Cînd ești fericită?

L. B.: De obicei sînt fericită. Adică, atît timp cît nu pățesc drame mari, consider că sînt în zona fericirii. Asta cu fericirea depinde mult de pretențiile pe care le ai de la viață. Eu „pretind” să fie în continuare vie și sănătoși cei pe care îi cunosc sau, dacă mai mor din ei, să nu fie dintre oamenii care sînt o părticică din mine. Așa că, în mare parte din timp sînt fericită.

Rep.: Ofelia Popii a fost perfectă în Felii. Ce-a ieșit, de fapt, din chimia asta favorabilă, Lia Bugnar? “În toate piesele mele sînt eu, într-un fel, personajul principal”, declarai anul trecut pentru revista Yorick.

L. B.: Acum Ofelia Popii e mai mult ca perfectă în Felii (sună tembel, știu, dar din moment ce există un timp gramatical care se cheamă așa, de ce n-am mai folosi sintagma în rarele ocazii în care se poate?). Ofelia a ajuns acum să facă un fel de jazz de-a lungul piesei,

fără să schimbe practic nimic, dar fiind mereu altfel. E o actriță nesfîrșită. Ce să iasă din chimia noastră? O prietenie, în primul rînd și, în al doilea, o poveste care merită văzută. Cît despre mine ca personaj principal în toate piesele mele... mă regăsesc în toate, evident și-n personajele rele. În Felii, totuși, personajul principal e un altoi adorabil din mine și Ofelia.

Rep.: Ți-a fost dor Sibiu? De cine, mai exact?

L. B.: Eu sînt un om de interior și mă atașez de case. La Sibiu stam într-un loc superb, unde eu scriu foarte bine și mă simt ca-n buzunar la Moș Crăciun (chiar și vara). În afară de asta, de cîte ori ajung acolo, constat că mi-era dor de felul în care te fac oamenii aia să te simți rudă de gradul unu cu ei. La Sibiu fac foarte multe abdomene, pentru că toți te îndoapă cum te prind, cu Consantin și Tania Chiriac în frunte.

“Cînd am terminat facultatea, mă simțeam ca naiba, că jucam prost”

Rep.: Spuneai că nu-ți place să scrii. O declarație ciudată pentru un dramaturg. Scrii ca să te “reabilitezi” în propriii tăi ochi. Ce înseamnă asta?

L. B.: De reabilitat să zicem c-am făcut-o deja. Acum scriu ca să mă joc frumos cu prietenii și să mă lăfăi în admirația lor. Plus că mi se întîmplă să cîștig și bani buni din asta. Așa e, nu-mi place să scriu. Dar nu înseamnă că nu-mi place cum scriu. Dimpotrivă, mi se pare că e o treabă care-mi iese onorabil, dar fiindcă n-am nici un fel de studii pentru asta și că nici n-are nimeni vreo pretenție în sensul ăsta de la o actriță

blondă. Am început să scriu pentru că eram supărată pe mine că nu-s actriță bună. Facultatea pe care am făcut-o eu (IATC pe vremea aia) era extrem de selectivă și, cînd am terminat-o, mă simțeam ca naiba, că jucam prost. Așa că am luat-o pe altă ușă, cum s-ar spune. Și, odată ce s-a deschis ușa aia, culmea e că m-am relaxat în ceea ce privește urcatul pe scenă și a venit încet, încet și bucuria jocului. Acum, dacă te întrebă cineva, poți să spui liniștit că sînt actriță bunicică, n-o să te fac de rîs. Și, revenind la scris, pentru că nu-mi place să scriu, scriu foarte repede orice. E ca și cu făcutul curățeniei, nu-mi place să fac curat, dar dezordinea mă deprimă pînă la infirmitate, așa că fac curățenie mai repede și des decît o persoană harnică.

Rep.: La un moment dat, o actriță te-a lăsat baltă. Ai urcat pe scenă pentru a o înlocui și te-ai trezit nomi-

nalizată pentru cea mai bună actriță, la Dublin, la Fringe Festival. Ce spune asta despre tine? Că joci extraordinar în piesele pe care le regizezi și pe care se presupune că le înțelegi mai bine decît un actor?

L. B.: Nu știu ce spune asta de spre mine, pot să-ți spun cum am perceput eu mesajul atunci. Am înțeles că e momentul să nu mai sporesc numărul juraților cu propria persoană, atunci cînd mă judec ca actriță. Venise momentul să mă las în pace și să-mi dau voie să mă bucur.

Rep.: Ce-i mai important la piesele tale: să te facă pe tine, Lia Bugnar, să plîngi sau să râzi?

L. B.: În măsura în care sînt și eu un spectator ca oricare altul, emoția de orice fel e prețioasă pentru mine pe scenă. Și am avut destule ocazii să mă verific, sînt un spectator obișnuit, ceea ce mă emoționează pe mine are același efect și asupra sălii. Eu sînt spectatorul cobai.

“Deadline-ul e singura nuia de care ascultă conștiința mea”

Rep.: Într-un interviu spuneai că ești destul de familistă cu actorii. “Îmi place mult să fac teatru cu prietenii. Mai ales că nu am prieteni banali. (...) Am ajuns să am o colecție de prieteni unul mai talentat decît altul”. Poți să detaliezi, pentru cititorii care-ți nu-ți cunosc foarte bine anturajul?

L.B.: E o grădină zoologică, într-un fel. Șoarecele Lihnit (Marius Manole), Eusebiu (Dorina Chiriac), Ofulețul (Ofelia Popii), Ciocănițoarea (Maria Buza), Bambi (Ilinca Manolache), Pisoata (Maria Obretin), Mihulețul (Vlad Ivanov) și mai sînt și alții, dar n-au po-recle momentan, așa că mă gîndesc că poate mai trebuie să ne împrietenim, dacă ținem cont că n-am sim-

țit nevoia să-i botez, încă.

Rep.: Tema de anul ăsta a festivalului e „Comunități”. Cum ți se pare raportarea românilor la ideea de comunitate?

L. B.: Poate mai adecvat felului nostru de a trăi ar fi fost „bisericește” sau „găști”.

Rep.: Cele mai solide comunități românești par cele culturale. Prin tradiție, nu excelăm în comunități sociale. Faci parte dintre optimiștii care cred că spiritul comunitar se poate învăța, ca oricare altă lecție a democrației?

L. B.: Fac parte dintre cei care stau cu un picior în optimism și unul în pesimism. Nu prea cred în devenirea de grup, în schimb cred că singura șansă a oricărei comunități este devenirea personală. „Totul” e compus din bucățele. Și fiecare bucățică trebuie să aibă grijă de halul în care se prezintă în „tot”.

Rep.: Să revenim la comedie. Ai scris un scenariu simpatic pentru un film simpatic, Bună, ce faci? Cînd ne mai dai unul?

L. B.: Am propunerii pentru lungmetraje. Sînt pe lista mea cu lucruri pe care am promis deja că o să le fac. Și cum deadline-ul este singura nuia de care ascultă conștiința mea, probabil că în vara asta mai scriu un scenariu măcar.

Rep.: Știm ce-ți place în teatru. Nu știm ce filme îți plac. Și cum toată lumea face și consumă topuri, poate aflăm acum care sînt filmele tale favorite. Ever!

L. B.: *Falling in Love, Midnight Cowboy, La Strada, Amarcord, Notti di Cabiria, Ginger e Fred, Dodes'kaden, Terms of Endearment, Thelma and Louis, Lost in Translation, Butterflies are Free, The Graduate, Zorba the Greek, Full Monty, Taxi Driver, Woody Allen în întregime*, chiar și filmele care nu i-au ieșit. Ordinea e pur întâmplătoare și bineînțeles că sînt o mulțime pe care nu mi le amintesc acum.

Raul Gheba

Deci vorbeam liniștit la telefon cu o televiziune. Vine domnu' să-mi aducă un machiatto dublu cu 200 de whisky și - pac - cade secerat! Ori s-a-mpiedicat din cauza vitezei cu care servea clienții, ori îmi parcasem mașina prea aproape de expresor.

Un infractor periculos, evadat din arestul DNA, încercînd să explice cum i s-a înscenat lui un asasinat politic, deși medicii îl declaraseră grav bolnav și nu avea voie să facă efort fizic cu cadavrele.

Bănuiesc că, de vreme ce răposatul Cheng Shui a binevoit să ne tulbure cu o așa erecție de neam prost, nu i s-a împlinit visul de a se reîncarna într-un intelectual.

Grup de sexologi chinezi analizînd un caz cu adevărat miraculos: un compatriot care pierduse 21 de grame în momentul morții, dar cîștigase 20 de centimetri!

Televiziune alb-negru, anii '70. Femeile își acoperă sîni, dar și mai mult chiloții. Televiziune color, anii 2000. Acum, poți să vezi la televizor femei care își acoperă puțin sîni cu chiloții pe care și i-au dat jos mai devreme!

Un actor talentat, dar pragmatic, care, văzînd că abia-și poate plăti întreținerea ocupîndu-se cu teatrul de comedie, a decis să se facă de rîs jucîndu-l pe Daniel Buzdugan într-o reclamă.

cuvîntul care ...

...promite că totul va fi bine în 2052

● Titlu de senzație în *Turnul Sfatului* (28 mai): "Vin investitorii americani, în căutare de parteneri de saltele". Până acum, veniseră investitorii turci sau libanezi, e drept, în căutare de parteneri. Dar nu pot decât să mă bucur că legăturile noastre sînt din ce în ce mai strîns cu America, o țară cu o legislație destul de liberală în ceea ce privește minoritățile sexuale.

● *Turnul Sfatului* ne informa, joi, cît cîștigă un cerșetor obișnuit din Sibiu într-o zi de muncă. Peste 100 de euro! Ceea ce nu ne spune publicația, dar putem intui și singuri, e cît cîștigă un actor normal într-o lună de jucat. Cît un cerșetor veteran, care s-a porcit și nu mai muncește decît în weekend.

● *Rondul de Sibiu* (30 mai) citează reprezentanți ai Primăriei Municipiului Sibiu: "Tinerii pînă în 18 ani vor putea vizita gratuit Grădina Zoologică din Sibiu miercuri, 1 iunie, de Ziua Internațională a Copilului". E bine de știut că, dacă prin reducere la absurd, ne vom putea sustrage 10 minute din tumultul festivalului vom avea motive să mergem la Zoo cu minorii după noi. Ca să vedem păsările, reptile și mamiferele cele mai înrudite cu actorii, maimuțele.

● Aflu din citynews.ro, ediția de Sibiu, 28 mai: "Prezent la reuniunea prefecților și subprefecților, de astăzi, din Stațiunea Băile Felix, din județul Bihor, premierul Emil Boc a afirmat că, în 2012, nici un politician nu are voie să promită lucruri care să nu se

poată realiza". Ceea ce nu menționează nici site-ul, nici premierul e cînd. Cînd să nu se poată realiza. Pentru că e perfect plauzibil ca politicianii români să facă, anul viitor, promisiuni electorale care – în urma inevitabilului progres științific și a roboților japonezi care o să muncească în locul nostru – se vor îndeplini negreșit în 2052.

Lecturii Breslelor

» strada principală

"Înțeleg că-i festival, da' să ne respectăm totuși, dom'le!"

Mulți zic că teatrul nu se învață, se fură. Nu știu ce e în capul lor, normal că se învață, pentru că d-asta există școli. Oricum, pentru ăia care n-au apucat să învețe carte, e loc și de furat. Practic, există niște comunități la Sibiu care știu exact de unde se poate fura, fie că vorbim despre centre culturale de la noi din țară, fie că ne referim (mult mai profitabil) la cele de peste hotare. Mă rog. Pînă-n ziua cînd vom avea ocazia specială să acoperim această rubrică exclusiv cu opinii ale studenților la actorie, ne mulțumim cu oamenii obișnuiți de pe strada principală. Doar aici, în cea mai populată dintre rubricile revistei.

Mihaela (24 ani, spectroare profesionistă, Sibiu): „Deja am văzut toate spectacolele de la teatrul nostru, de Faust m-am și plictisit deja. Așa că aștept să văd piesele de la străini. Am auzit că vin israelienii cu un spectacol de teatru dans foarte bun.”

Gică (32 ani, mecanic, Sibiu): "Cum să fie... se înghesuie orașul și e și căldură. E jale! Vecină-miu tot zice că-i ocupă turiștii locu' de parcare. Înțeleg că-i festival, da' să ne respectăm totuși, dom'le."

Iulia Popa (22 ani, studentă, Brașov, în foto):

"Eu sînt studentă aici, în Sibiu, la Actorie, și e normal să fiu la festival. E important să vezi cu ce vizuni vin alte țări, alți regizori. Ai de învățat foarte multe. Mi-a plăcut foarte mult *Idiotul* și mă interesează foarte tare să văd spectacolul de astă seară, cel al israelienilor, de dans contemporan, pentru că știu că sînt foarte buni pe dans."

Iulian (40 ani, funcționar public, Sibiu): "Sîntem extrem de bucușoși că un festival atît de mare se întîmplă în orașul nostru. Toată lumea are de cîștigat din treaba asta, în special sufletele, apoi buzurenalele noastre."

Citata și fiul

opera de trei pahare*

Steagurile s-au oprit din filfiit

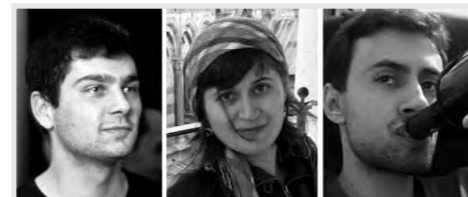

Noaptea a început după ce s-a terminat *Faust*. Miraculos, actorii au ajuns la clubul festivalului înaintea noastră. Cred că știu o scurtătură de la hala unde s-a ținut pînă acolo. Noi ne-am și oprit puțin pe drum, că 50% dintre noi voiau să se ducă la McDonalds în capătul celălalt al orașului și 50% credeau că restul de 50% e un om timpit. Într-un final, am ajuns în curtea teatrului. Cum muzica era populară grav, ne-am pus pe ridicat pahare de bere. Că suntem prea români să putem face altceva pe muzică populară decît să bem. Lumea s-a încins la horă. E ușor să dansezi în horă. Nu trebuie să faci nimic cu mîinile, că te ții cu alții de mîină și de restul corpului te învîrți.

Să revin la lucruri importante: în poza de mai sus puteți vedea prima tentativă de poză de grup din timpul festivalului. N-a fost planificată, n-a fost gîndită, ci a implicat mult tras de mînci din partea unor oameni cu multă voință și alcool la bord. Au plecat stegarii din Arezzo. Adio, dragi flăcăi, dar era momentul să putem și noi agăța liniștiți. Mai ales că au dispărut și caraibienii. Acum așteptăm cu sufletul la gură să apară o trupă de dansatoare suedeze la bară sau ceva de genul ăsta. Probabil nu sînt în program, dar speranța unui bețiv moare ultima. Pînă una alta, am putea să ne uităm după sibience, dar nu vrem să strivim corola de minuni a lumii.

În încheiere am vrea să-i mulțumim lui Pompiliu Onofrei de la Radio România Actualități care ne-a întrebă și pe noi de sănătate, chit că am fost extrem de incoerenți, că doar la 2 noaptea oamenii triști sînt coerente. Deci dacă auziți la RRA vreo descriere a festivalului în trei cuvinte care nu au nici un sens, probabil că noi am fost.

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

Visând pe acorduri renașcentiste...

Intrînd în Biserica din Cetatea Cisnădioara, un fior rece îmi trece prin tot trupul. Aerul străin care mă învăluie și starea sumbră pe care o am, în contrast cu atmosfera caldă pe care mi-o dă liniștea de aici, sînt întrerupte brusc de aplauzele pline de emoție și de încurajare a celorlalți colegi, care se află ca și mine, în așteptarea unui început, începutul meditației. Încet, încet mă las cuprinsă de acordurile instrumentelor și a vocii inconfundabile. Am o revelație. Da! Aceste chipuri le-am mai văzut, în urmă cu un an, în aceeași locație, tot în cadrul Festivalului de Teatru de la Sibiu. Acum privesc satisfăcută și încântată, mă consider o veterană vizavi de cunoștințele și informațiile mele despre acest ansamblu.

Ensemble Renaissance a fost înființat în anul 1969 la Belgrad (Serbia). După patru decenii, ansamblul are mai mult de 300 de concerte în Europa și participări la numeroase festivaluri, un bogat repertoriu care include piese medievale, renașcentiste și baroce.

Interpreții exprimă euforia pe care o simt la atingerea instrumentelor, trupurile lor se contopesc cu ele, ca o continuitate a brațelor și întreg corpul răspunde la vibrațiile sunetelor melodioase. Oare ce muză se află în spatele acestei orchestre? Sau, mai bine spus, oare ce experiențe de viață au acești poeți ai muzicii? Fiecare piesă are povestea ei, iar sentimentul pe care îl am, ascultându-le, îmi creează o stare de confort. Mă aflu între vis și luciditate și, dacă ar fi să înclin balanța, aș tinde spre fantezie. Alunecînd pe acorduri de vioară, flaut, flașnete, viole, îmi născocesc propria poveste. Închid ochii, deschid sufletul, îmi relaxez mintea și mă înalț spre culmile neantului.

Carmen Stroia

© Scott Eastman

PARTENER DE COMUNICARE

vodafone

POLISANO

Reușim împreună.

CU SPRIJINUL SPECIAL

APLAUZE 12-13

Helios II... Acrobație, ritm, strălucire, uimire!

Una dintre cele mai mari și mai bine dotate companii de teatru de stradă din lume MALABAR, a revenit la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, cu două spectacole: *Creaturile bestiale și strălucitoare* și *Helios II*, în regia lui Sylvestre Jamet.

Duminică 29 mai, ora 22.30, pietonala Nicolae Bălcescu gema de mulțimea oamenilor care s-au adunat curioși, cu o dorință puternică de a savura vizual ceva nemaivăzut. *Helios II* a anticipat această dorință a spectatorilor și le-a servit generos, pe tavă, câteva porții mari de încântare vizuală, având ca ingrediente principale inovația, grandoarea și originalitatea. Feedback-ul spectatorilor? A fost unul pe măsură: ropote de aplauze și aclamații, condimentate cu încântare și uimire.

Ingenioasa și uriașa insectă de 24 de metri lungime și 9 metri lățime, a fost manevrată pe itinerarul Nicolae Bălcescu – Piața Mare în ritmul muzicii electronice, având alături șase artiști ce făceau acrobații impresionante și săltau pe piciorange. Mulțimea i-a urmat, plină de admirație și entuziasm, iar adesea trebuia să ai grijă să nu fii călcat pe picioare de cei ce uitau să privească înaintea lor, contemplând din mers, cu nesaț, fascinantul spectacol.

Ajunși în Piața Mare, cei de la Malabar ne-au făcut să fim pregătiți pentru a fi impresionați și uimiți, urmând apoi mai multe serii de diverse acrobații pe piciorange ale celor 6 artiști, în aer ale unui alt artist îmbrăcat în înger – realizate cu ajutorul unor panglici albe și, de asemenea, acrobații în aer cu ajutorul unui cerc ce atârna prins de gura insectei, fiind realizate de o impresionantă artistă, cărmuitoarea capului insectei. Întregul spectacol, realizat pe ritmuri muzicale electronice, adesea

cântate *live* de către personaje ce se aflau pe spatele insectei, prezintă simboluri ce aveau să înfățișeze o poveste, o evocare suprarrealistă a construcției sistemului solar, o îmbinare a ideilor mai multor civilizații cu privire la nașterea soarelui, inspirat de legenda heliopolitană.

Spectacolul spune povestea nașterii zeului Soare. La heliopotani exista convingerea că astrul luminii este compus din trei persoane: Răsăritul, Zenitul și Apusul. Povestea este transmisă cu ajutorul elementelor de decor ce fac referire la perioada respectivă – o cutie neagră din care insecta Helios ridică un ou auriu, în care se află o artistă ce execută mișcări ritmice, sugerând că dorește să iasă afară, să se nască - această scenă indică nașterea soarelui din haos, evadarea acestuia din oul ce îl ținea captiv. Cei șase acrobați ce aduc cu ei scânteile de artificii, care se împrăștie în toate direcțiile, fășnind din niște obiecte rotative, trezind admirația spectatorilor, îl evocă și îl omagiază pe Zeul Soare, aducându-i în dar lumina. Costumele și machiajul artiștilor, foarte expresive, ajută la susținerea legendei – culoarea costumelor- roșul sugerează adorația și dragostea pentru cel venerat, auriul – soarele. Ultimul omagiu adus luminii a fost eliberarea în văzduh a unor unii buchet de baloane roșii. Cei de la Malabar și-au încheiat reprezentația făcând salturi pe ingenioasele piciorange ce-i îi ajutau să se înalțe, croindu-și drum prin mulțimea ce îi privea admirativ, aclamându-i. Cea de-a treia zi de festival am încheiat-o mulțumiți, cu zâmbetul pe buze.

Mulțumim Malabar!

Ana Năneștean

© Sebastian Marcovici

OLDIES PUB
LIVE MUSIC

Francezii de la Malabar ne-au adus duminică

Creaturi bestiale și prietenoase

© Sebastian Marcovici

Dacă te afli în centru și un flux de oameni merge într-o singură direcție, iar din depărtare se aude o muzică înfundată, e clar: avem parte de un alt spectacol de stradă. Până și copiii mici se opresc din plâns și își mută atenția pe zarva care se apropie tot mai tare.

Un grup de creaturi fantastice înalte au coborât dintr-o altă dimensiune și au invadat centrul, amestecându-se printre oameni, printre umbrele teraselor și copaci. O apariție înaripată albă își face intrarea, săltând energic printre trecătorii care nici nu apucă să-și facă o idee despre ce se întâmplă, când o alta, plină de spini și puțin mai înfricoșătoare, pune stăpânire pe tot spațiul din stradă, sărind și învărtindu-se, ceea ce i-a

determinat pe cei oprți să se dea un pas înapoi. Din urmă vin alte creaturi pe piciorange, cu brațe lungi și albe, puse pe cercuri și arcuri, încât ai impresia că, dintr-o îmbrățișare de-a lor, ai rămâne captiv pe veci. O ploaie de confetti albe se așterne ca un covor într-un tunel al timpului pentru parada mistică. În coada acesteia alți doi oameni costumați în alb asigură fondul muzical cu o chitară electrică și un magnetofon în fața căruia un personaj feminin a ales să rămână la sol și să facă tumble. Înaripații înalți și albi tachinează publicul, iau spectatorii prin surprindere după umeri, se strâmbă la trecători și scot limba în timp ce sar peste obstacole, fură șepci și se urcă în copaci. După modul în care creaturile noastre bestiale și strălucitoare

se manifestă, ai zice mai mult că sunt niște monștruleți răsfațați care au scăpat la joacă și debordează de o energie specifică copiilor care nu au stare. Aceștia nu trec nicidecum drept creaturi înfricoșătoare decât pentru un cățel care a pus pe fugă un înaripat alb, care, în câteva secunde, a luat o distanță formidabilă.

Oprindu-se din loc în loc de-a lungul pietonalei, fantasticele personaje au făcut demonstrații de adevărați gimnaști, sărind unii peste alții, sau învărtindu-se în aer. Cu toate acestea nu puteau rămâne grupați prea mult, deoarece dorința de joacă pune stăpânire pe ei, din nou, iar viteza cu care se răspândeau printre oameni era amețitoare. Urmărindu-i cu privirea, ai putea jura că se pot lovi, în orice moment, de vreo bancă, tricicletă ori de vreun om, însă ei se deplasau agil printre toate obstacolele. Pentru cei care au încercat să le facă poze, a fost o adevărată provocare, deoarece nu stăteau o clipă locului. Până și jurnaliștii au trebuit să fugă după ei pentru a putea surprinde câteva momente.

Ajunși în Piața Mare, ai putea spune că siluetele albe cu aripi, antene, brațe lungi și spini și-au găsit în sfârșit locul unde își pot desfășura salturile și fuga pe arcuri. Aici, însă, ei au mutat centrul atenției pe micuța acrobată care s-a folosit de două fășii albe de material pentru a susține un spectacol în aer. Cele treizeci și cinci de minute al spectacolului celor de la Malabar au trecut pe nesimțite, iar privitorii nu se mai săturau să atingă creaturile, ori să se pozeze cu ele. Ceea ce, la prima vedere, poate părea înfricoșător, se dovedește a fi, până la urmă, chiar amuzant și spectaculos.

Adina Katona

Hotel Crab

Hotel Crab este cel de-al doilea spectacol de păpuși susținut de membrii companiei Trukitrek la ediția din acest an a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Înființată în anul 1998, compania Trukitrek s-a specializat în crearea unor spectacole care depășesc sfera teatrului clasic de păpuși, marionetele fiind înlocuite cu alte păpuși, care sunt acționate direct de către actori. Acest lucru a putut fi posibil prin fragmentarea trupurilor ce aparțin micilor personaje, maestrul păpușari inserând în locurile rămase libere părți ale propriilor corpuri, inclusiv chipurile lor. Datorită acestei tehnici de transfigurare a unor obiecte în niște păpuși vii, spectacolul a căpătat un pronunțat caracter dramatic - accentuat de o mobilitate mai mare a personajelor, la care se adaugă limbajul specific mimicii, aspect deosebit de important în condițiile în care regizorul (Lu Pulici) a suprimat cu desăvârșire limbajul verbal. Însă, absența cuvintelor nu apare ca un neajuns al spectacolului și nici nu îl face să pară oarecum incomplet, căci regizorul a fost suficient de inspirat încât să se folosească de un alt element artistic: muzica. Deși, timp de aproximativ cincizeci de minute cât a durat reprezentația, în sală au răsunat, aproape încontinuu, melodii celebre, nu am avut niciun moment senzația că regizorul s-ar fi folosit în mod abuziv de muzică; nimic nu a fost prea mult, nimic nu a fost plictisitor sau inutil.

Patru actori, fiecare interpretând, pe rând mai multe personaje, și-au desăvârșit jocul în interiorul a trei mici spații care se deschideau publicului asemeni unor ferestre. Multe momente au putut fi prezentate simultan, din mai multe unghiuri, grație acestor ferestre care aminteau de cadrele cu care regizorii de film își construiesc arta. Erau transmise fără întreruperi doze puternice de entertainment și imagini de un comic savuros, fără a se altera percepția derulării unui film noir. Spectacolul prezintă povestea unei doamne foarte bogate care, odată ajunsă la Hotelul Crab, găsește ca surse de amuzament tocmai viețile și năzuințele celorlalți personaje, îndeosebi ale angajaților care, până la venirea ei, trăiau subjugăți de vicii și de monotonia unui oraș în care nu se petreceau lucruri prea demne de luat în seamă. Prezența ei și, mai cu seamă, unele distracții, precum înscenarea unui

© Sebastian Marcovici

jaf, modifică existența celorlalți locatari în moduri pe care nici nu și le imagina. Interesantă nu este personalitatea acestui personaj, care nu frapează decât prin imaginația bogată, ce nu reușește, totuși, să mascheze o pronunțată vulgaritate, ci mijloacele artistice de care regizorul s-a folosit pentru a prezenta câteva exemple ale aceluși fenomen, numit și efectul fluturului. *Hotel Crab* este dovada faptului că teatrul de păpuși nu se adresează neapărat copiilor, că, la fel ca orice altă formă de artă, nu trebuie să se manifeste în anumiți parametri, unde să zacă fără să evolueze și fără să revigoreze cumva ramura artistică cu care se identifică. Mulți adulți, care, până de curând, poate că nu au fost interesați de teatrul de păpuși, s-au trezit admirând și aplaudând performanța companiei Trukitrek.

Lucia Bucurenciu

PARTENER DE TRADIȚIE

METRO
METRO GROUP
MADE TO TRADE.

real

S-a cântat și în a treia seară

În seara de 29 mai, în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, trupa Zdob și Zdob (componentă: Roman Iagupov, Mihai Gîncu, Sveatoslav Staruș, Andrei Cebotari, Valeriu Mazîlu, Victor Dandeuș) a concertat în Piața Mare a orașului.

Trupa a fost înființată la jumătatea anilor nouăzeci, iar ca stil muzical combină hardcore-ul și folclorul românesc / moldovenesc, într-un mod unic și elegant. Pe lângă acestea, găsim influențe de hip-hop, drum'n'base, jungle, punk... membrii formației creând, astfel, un crossover muzical original, unde se întâlnesc intensitatea urbană și spiritul rural.

Dacă tot intrăm în istoria trupei, ar mai fi de menționat faptul că a participat la foarte multe festivaluri și a concertat în peste 20 de țări. De asemenea a cântat în deschiderea unor trupe mari precum: Red Hot Chili Peppers, Emir Kusturica & No Smoking Orchestra, Biohazard, Roll-ins Band, Rage Against The Machine, Soulfly, The Garbage, Fun Lovin' Criminals ș.a. Revenind la seara trecută, atmosfera a fost incendiară. Cunoscuți pentru show-urile lor spectaculoase, cei de la Zdob și Zdob nu și-au dezamăgit, nici de această dată, fanii. Mai mult, cred că au mai câștigat câțiva. De ce spun asta? Deoarece puteai vedea, în public, copii care dansează și cântă pe ritmurile alerte ale formației, dar și bătrâni ce stau și ascultă liniștiți, într-un colț, savurând muzica. Cu toate acestea, a fost o seară a tinerilor ce s-au dezlănțuit în fața scenei, spre deliciul membrilor trupei.

S-au cântat piese de pe noul album Beloe Vîno / Krasnoe Vîno (în românește - Vin alb / Vin roșu) - care conține câteva colaborări, versiunea rusească a unor piese proprii și cover-uri, dar și piese de pe albume mai vechi, cele ce i-au făcut cunoscuți pe artiști.

Zdob și Zdob, deși, este o formație ce provine dintr-o țară mică, est-europeană, reușește să rupă orice barieră lingvistică. Dacă la începuturile lor se puteau mândri cu faptul că i-au făcut pe ruși să cânte în limba română, acum fenomenul s-a extins în întreaga Europă. Am fost plăcut impresionată să văd, cu o seară înainte de concert, în clubul festivalului, cum artiștii francezi ai Asociației Etnic 97, cântau și dansau pe melodia D.J. Vasile.

În a treia seară a festivalului, trupa Zdob și Zdob ne-a făcut să înțelegem că muzica devine un limbaj unic, descifrabil pentru oricine, indiferent de țara și mediul de proveniență. Așteptăm cât mai multe în următoarele zile...

Mateea Marin

APLAUZE
16-17

Ambient la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu 2011

Întotdeauna alături de Comunități

Ambient și Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu au pornit la drum împreună acum 18 ani. Ne leagă Sibiu, tradițiile și dorința de a ne pune amprenta profesionalismului în tot ceea ce întreprindem.

Ne-am propus să clădim comunități în jurul valorilor tradiției și specificului local, să susținem cultura în cadrul comunităților în care existăm, convingși fiind, de asemenea, de necesitatea promovării acestora în lume. Ca partener principal al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, Ambient continuă să se dedice creșterii acestui eveniment românesc de marcă, cu gândul de a surprinde creativitatea și imaginația în cele mai nebănuite forme, pentru a contribui împreună la perpetuarea tradiției culturale. Totul în folosul comunității

Despre Ambient

Ambient este o companie al cărei capital este integral românesc și a cărei principală activitate este comercializarea materialelor de construcții, finisaje și amenajări interioare. Înființat în 1993, Ambient a inaugurat primul DIY din România, în aprilie 2002, la Sibiu. Ambient acoperă întreg centrul țării cu o rețea de 12 centre comerciale și 2 depozite logistice.

Clădim comunități.
De 18 ani.

partener principal

FESTIVALUL
INTERNATIONAL
DE TEATRU
DE LA SIBIU

EDIȚIA A XVIII-A

27 MAI - 5 Iunie 2011

Flirt în centrul Sibiului:

Gheișele au fermecat bărbații sibieni

© Scott Eastman

Gheișele au fascinat întotdeauna europenii, iar adevăratele lor îndeletniciri sunt puse și astăzi sub semnul întrebării de cei care nu au reușit să le cunoască povestea. Duminică, pe pietonala din centrul scâldat în soare, două prezențe feminine au fermecat copiii și bărbații, deopotrivă. Imaginea gheișelor a fost adusă de cele două artiste britanice de la Rum Ba Ba care au putut fi văzute, atât de cei sosiți mai devreme în oraș, la ora 13, cât și de cei mai întârziți, care au preferat o plimbare, după amiază, la ora 17.

Personajele japoneze s-au plimbat pe tot corso-ul pe

picioroange, astfel că prezența lor era de netrecut cu vederea. Trecători și turiști, deopotrivă, s-au pozat într-una cu ele, iar copiii mai mici au fost ridicați de la sol, ținuți de brațe și legănați, spre încântarea lor. Bărbații n-au fost deloc neglijăți, ei fiind ținta principală.

Apreciind după kimonouri, putem spune că cel cu guler roșu era purtat de ucenică, *maiko* iar cel cu guler alb de gheișă consacrată, *geiko*. Ce e interesant la această îmbrăcăminte specifică, este și faptul că fabricarea unui kimono poate dura chiar și trei ani. Culorile și modelele variază în funcție,

de anotimp, dar și de statut. Coafurile au diferit și ele pe parcursul vremii, cocul fiind cel mai popular. Există patru stiluri mai importante de coc, *shimada: taka shimada*, un coc purtat de obicei de către gheișele tinere, necăsătorite; *tsubushi shimada*, un coc mai turtit, purtat în general de către femeile mai în vârstă; *uwata*, un coc care este legat sus cu o fâșie de crep de bumbac colorat și un stil care seamănă oarecum cu o piersică tăiată în două, purtată numai de maiko.

Gheișă, *geiko*, înseamnă persoana artei. Aceasta este denumirea pe care o poartă o persoană feminină rafinată și educată, care prezintă publicului arta tradițională japoneză. Gheișele veritabile au pregătire artistică și educație specifică. Confuzia dintre acestea și femeile cu moravuri slabe a apărut în timpul ocupației americane a Japoniei după cel de-al Doilea Război Mondial, când unele femei tinere, doritoare de a face bani mai ușor, au pretins că sunt gheișe și ofereau unele favoruri militarilor americani.

Din secretele gheișelor:

Tenul de porțelan, atât de invidiat de femeile moderne, poate fi obținut cu ajutorul unui tratament facial tradițional ce deschide porii și conferă tenului o strălucire aparte și a fost ascuns până de curând. Deși sună ciudat, acesta este compus din excremente de pasăre, extract de orez și apă îmbuteliată, provenind de la Muntele Fuji. Un alt secret este o băutură neagră pe care ele o consumă, menținându-le mereu tinere și frumoase: ceai negru cu zahăr brun. În definitiv, ceea ce gheișele încearcă să ne învețe este că nu există femei urâte, ci doar femei neîngrijite și needucate.

Adina Katona

JURNALUL NAȚIONAL

Tribuna
COTIDIAN INDEPENDENT. APARE LA SIBIU ■ Fondat în 1994 de Ioan Slavici
Dintotdeauna pentru totdeauna

antena
marșalea
SIBIU

euronews

REALITATEA TV

zile
nopti
DE VIAȚĂ LIBERĂ

magicfm 93.8
soft music

cotidianul.ro

Turnul Statului

ACADEMIA CATAVENCU

Esquire

ronduldesibiu.ro

Agencia Națională de Presă
AGERPRES
DIN 1986

DEUTSCHE WELLE

DW

» marți, 31 mai

• CENTRUL CULTURAL HABITUS

Ora 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu

Ora 11:00 – Lansare de carte: MOARTEA UNUI DANSATOR DE TANGO - Stelian Tănase, editura Trei (ROU)

Ora 11.30 – Lansare carte: OPERE I. INTEGRALA PROZEI SCURTE - Samuel Beckett, traducere Ileana Cantunari & Veronica Niclescu, editura Polirom

Ora 14:00 – Conferință specială: TEATRUL „NAIV” ÎN LUMEA DE AZI - George Banu (FRA) & Richard Demarcy (FRA)

• FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE – Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu, Sala 57

Ora 11:00 – Atelier: RECONFIGURING THE CLASSICS / RECONFIGURAREA CLASICILOR (5h) - Saviana Stănescu - New York University (USA)

• LIBRĂRIA HUMANITAS

Ora 12:00 – Spectacol lectură: SCHLANGENMILCH / SERPENT'S MILK / LAPTE DE ȘARPE de Teodora Dimova (BGR), traducerea Mariana Măngulea

• ATRIUM CAFÉ

Ora 12:00 Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI / TALKBACK SEMINAR (1h) - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS

• ERASMUS CAFÉ

Ora 13:30 – Lansare carte: ÎN IAD TOATE BECURILE SÎNT ARSE / ALL LIGHT BULBS ARE BURNED IN HELL - De: Dan Lungu - editura Polirom

• AMBIENT

Ora 15:00 – Spectacol itinerant: THE WHIZZERS / VRĂJITORII (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)

• CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN ARTELE SPECTACOLULUI (CAVAS) - Preț: 15 lei

Ora 16:00 – Spectacol de teatru: ENDGAME / SFÂRȘIT DE PARTIDĂ (1h') - Regia: Giulia Dall'Ongaro & Enrico Deotti - Teatrino Giulare

• FACULTATEA DE INGINERIE „Hermann Oberth”

Ora 15:50 – Spectacol itinerant: THE WHIZZERS / VRĂJITORII (10') - Circo Rum Ba Ba (GBR)

• Pietonala NICOLAE BĂLCESCU

Ora 16:30 – THE WHIZZERS / VRĂJITORII (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)

Ora 20:00 – Concert (1h) - Fanfara de la Cozmești

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneștean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opreș, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reștea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ștefania Dogariu, Vlad Părău
Echipa Academia Cățavencu: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoș Vasile, Florin Iaru
Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spîțeru, Scott Eastman, Sebastian Marcovici

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

smart-print.ro
tipar digital si offset

GYMBOdance
De la mic la mare facem mișcare!
www.gymbodance.ro

greiner
packaging

METEO
ROMANIA

Redal
Pe gustul dumneavoastră

J·U·S·T®
DESIGN

APLAUZE
18-19

comunitățile pe înțelesul maseilor

În 2009, la Romexpo București, în cadrul Salonului de motociclete, accesorii și echipamente (SMAEB), are loc lansarea oficială a Asociației "Comunitatea Motocicliștilor din România" (ACMR). Era și timpul ca donatorii de organe să se organizeze eficient, ca să știe și Cristi Minculescu de unde să ia bucați din ei.

Cea mai veche comunitate românească din Grecia e înființată în 1992, la Atena, și se numește "Sfântul Ștefan cel Mare". De două ori greșit. Unu: pentru că "Sfântul Ștefan cel Mare" e o contradicție în termeni. Și doi: dacă voiau să facă o glumă proastă bună, și-au fi intitulat comunitatea "Tudor Vladimirescu Said Hallo To The Eteria".

Mai 2011: George Michael (foto) declară că "a dezamăgit comunitatea tinerilor gay" și că doare să-și ceară scuze pentru asta. Și mă rog de ce a dezamăgit? Pentru că a fost condamnat în 2010 la opt săptămâni de închisoare pentru consum și posesie de marijuana. Eu zic să nu și facă probleme: 70% dintre homosexuali ar sta două luni încuiați în aceeași cameră cu George Michael (fumat sau nu).

Ianuarie 1978: la inițiativa rabinului șef al comunităților evreiești din România, Dr. Moses Rosen, este inaugurat Muzeul de Istorie al Comunităților Evreiești din România, aflat în clădirea Templului Unirea Sfântă din București. Era și cazul: dacă nu-l făceau repede muzeu, Ceaușescu îl dărima și trîntea în loc un superb bloc de locuințe pentru evreii din Comitetul Central.

În 1992 apare, la editura Kriterion, *Istoria comunității albaneze din România*. Din fericire, singurul volum publicat la noi are doar 90 de pagini. În țările care prezintă interes pentru temuta mafie albaneză, istoricii comunității au publicat câte cinci volume a câte 250 de pagini fiecare. Iar după ce au vîndut drepturile de ecranizare la Hollywood și-au tras pașaport american și s-au mutat în Bahamas.

ComUNITER

CE SĂ JEFUIM MĂRITE
HAN, PUTORILE MEA DE
MOLDOVENI N-AU MAI
MUNCIT NIMIC DE LA
ULTIMA
INVAZIE.

M A R D A L E

cronica de pe lîngă teatre

Căpcăunilor nostalgici, ochii plînși vor să vă vadă!

Da, a venit încă o dată vremea să vorbim fără menajamente despre teatru. Ca de exemplu, să ne întrebăm, încă o dată, "Ce este teatrul?", discuție care derivă negreșit din întrebarea filosofică "Ce este omul?", pentru a conchide că din aceste dileme clasice nu putem ieși, fiind imposibil să găsim niște răspunsuri coerente, din simplul motiv că aceste chestiuni nu ne interesează. Ca să fiu mai clar: teatrul este atunci cînd îți place să te duci la teatru, iar oamenii sînt de mai multe feluri. Oamenilor ca mine, de pildă, le e ușor să iubească teatrul și de la ei de-acasă, iar dovada cea mai bună sînt cronicile de mai jos, pe care le-am scris fără vă văd nimic! Așa cum v-am obișnuit, e vorba despre piesele din programul de azi. Dați-mi un telefon după ce le vedeți. Sînt curios cum se termină.

Ora 16:00 – WARUM DAS KIND IN DER POLENTA KOCHT / DE CE FIERBE COPILUL ÎN MĂMĂLIGĂ

Răspunsul e simplu: pentru că e singura oală destul de mare încît să încapă copilul în ea la fiert. Dacă îl lași să fiarbă singur, nu mai ai în ce să faci mămăligă și ești obligat să mînci copilul cu piine, ceea ce-i strică tot gustul. Așa că n-ai altă soluție decît asta de compromis: ambele în aceeași oală.

Ora 18:00 – BALLARINI / BALERINII TIMPULUI
Urmărim aventurile unor balerini ambițioși, care se întorc în timp, încercînd să rezolve greșelile istoriei prin balet. Îl veți vedea pe Hitler căzînd în genunchi și plîngînd, jurînd că nu va invada niciodată Polonia,

profund mișcat de dansul lor. Genghis Khan își va părăsi armata și va călători cu ei, dorind să devină la rîndul lui un balerin al timpului. La sfîrșit, vor fi mîncăți cu toții de dinozauri, întrucît dinozaurii nu înțeleg baletul.

Ora 19:00 – LE CHAGRIN DES OGRES / TRISTEȚILE CĂPCĂUNILOR

Căpcăunii sînt triști din foarte multe motive: că nu le sînt acceptate comentariile pe bloguri, că lucrătorii de la drumuri și poduri repară extrem de lent podurile, dar, mai ales, că au o singură oală destul de mare încît să fiarbă copii în ea.

Ora 22:00 – ETIQUETTE OF GRIEF / ETICHETA DURERII

Spectacolul prezintă o problemă prin care a trecut orice femeie care se respectă: îți cumperi o haină care îți stă superb, dar are o etichetă tăioasă, care te împunge într-un șold cînd mergi. Dacă o tai, nu-și mai dă seama nimeni că ai țoale de firmă. Dacă o lași acolo, îți strică dispoziția toată ziua. Așa că în final te decizi să o lași acolo și să te descarci urlînd la bărbați. S-au obișnuit.

Ora 22:00 – A GUIDE TO MY RECLAIMED CHILDHOOD / GHIDUL COPILĂRIEI RETROCEDATE

Un copil stă și se gîndește la toate momentele frumoase și urite din viața lui. În timp ce fierbe într-o mămăligă.

Căpitanul Cronicard